

netop fordi man maatte erkjende, ikke at være tilstræffelig instrueret angaaende dette Spørgsmaal. Mig forekommer det nu, at der er færegne Grunde, som tale for dette Forslag. Jeg skal ikke vidtløftig dvæle ved den faktiskste Sammenhæng; det Væsentlige i saa Henseende er anført i den Skrivelse, jeg har haft den Ære at meddele det ærede Udvalg, og er desuden gjentaget af den ærede Ordfører for et Dieblt siden. For mig staar det som et Dovedspørgsmaal, om det er rigtig og naturligt, naar der er Tale om en Ansættelse, som sker paa vedkommende Regjeringsmyndigheds Ansvar, da at gjøre det umuligt for denne Regjeringsmyndighed at besætte Posten paa en saadan Maade, som vedkommende Myndighed anser for at være den rigtige. Efter min Formening er dette fuldstændig urigtigt. Har jeg Ansvoaret for, hvem der bliver Fængselslæge paa Kristianshavn, forekommer det mig, at det er urigtigt, naar Folkerepresentationen vil lægge Hindring i Veien for mig for at vælge den Mand, som jeg anser for bedst skikket til Posten. Den Ansættelse troede jeg i Grunden, at Alle maatte erkjende for rigtig. Der er i det andet Thing af et æret Medlem, som udtalte sig mod Forslaget — medens, som jeg har tilladt mig at anføre, Ordføreren for Finantsudvalget ikke udtalte sig mod Forslaget — blevet gjort den Indvending, at man maatte anse det for betænkeligt, at Embedslægen, der i Forveien maatte havde Meget at bestille, blev beskikket som Fængselslæge, idet der til disse Pladser maatte stilles Mænd, der vare istand til at vie Fængslerne og den vigtige Gjerning, de der have at udøve, om ikke hele deres Tid, saa dog en væsentlig Del af deres Tid. Jeg tillod mig at svare dertil, at det naturligvis kun kunde være Ministeren Hjært, hvis Vordingningsmagten vilde bevilge de tilstræffelige Midler til, at de forskellige Fængselsanstalter kunde faae Læger, som kunde offre dem deres fulde Tid, men saalænge det ikke er Tilfældet, saalænge der kun bevilges et Honorar af 1,000 Kr. eller 500 Rdl., er det Noget, som man kan vide forud, at man ikke kan vente eller kan forlange at faae en Læge til at overtage en saadan Post, paa den Betingelse, at han kun maa beskæftige sig med Lægegjerningen i Fængslet. Nu indbringer jeg selvfølgelig, at der kan være Embedslæger, Distriktslæger eller andre Embedslæger, som af deres Embedsgjerning og af den private Praxis, som enhver Embedslæge har ved Siden af sin Embedsgjerning, kunne være saaledes optagne, at det vilde være urigtigt at vælge dem til Fængselslæger. Under saadanne Omstændigheder vilde jeg heller ikke vælge dem; men det er ubestrideligt, at der ogsaa kan være private Læger, der ikke ere Embedslæger, som i den Grad ere optagne af deres private Praxis, at de ikke kunne faae tilstræffelig Tid til at røgte Gjerningen som Fængselslæge. Hvad det særlige Tilfælde her angaar,

har jeg tilladt mig at antyde, hvilke færegne Grunde der efter min Mening gjør det høist ønskeligt til denne Plads at kunne vælge den blandt Kandidaterne, som er omtalt i min Skrivelse til Udvalget. Jeg vil sige til, at den Frygt, som et æret Medlem i Folkethinget udtalte med Hensyn til, at den vedkommende Embedsmand ikke skulde kunne faae tilstræffelig Tid til at varetage den her omhandlede Gjerning er ganske ugrundet lige overfor den Raagjældende. Hans Forhold ere netop saaledes, at jeg har al Grund til at antage, at han baade har Evne og Villie til at offre maatte mere Tid og Kraft paa den her omhandlede Gjerning end de allerfleste af Medansøjerne, som alle ere Mænd, der, om de end ikke ere ansatte i offentlige Stillinger, dog ere fuldt optagne af deres øvrige Gjerning. Det ærede Medlem, som talte paa Mindretallets Vegne, fremsatte egentlig kun een Indvending mod det foreliggende Forslag, og denne Indvending blev endda kun fremsat i Spørgsmaalsform. Han ytrede nemlig, at der i Folkethinget — det var en Udtalelse, som kom fra Folkethingets Finantsudvalgs Ordfører — var blevet rettet et Spørgsmaal til Justitsministeren, hoorpaa denne formentlig ikke gav Svar, og hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, syntes han deri at finde Bækraftelse paa, at dette Svar ikke kunde gives paa en tilfredsstillende Maade, eller det ærede Medlem syntes i alt Fald at være i nogen Tvivl, om det ikke maatte være begrundet, naar Ordføreren for Finantsudvalget i Folkethinget havde udtalt for en Mulighed, at det vilde være heldigere for Fangerne paa Kristianshavn at have en anden Læge ved Siden af Netslægen. Jeg kan ikke negte, at jeg tror, at der ligger nogen Misforstaaelse til Grund for dette Spørgsmaal og i det Hele taget for den Opfattelse af Forholdet, som har fremkaldt Spørgsmaalet. Fangerne i Fængslet paa Kristianshavn have nemlig, naar de ere komne ind i Fængslet ikke noget videre at at bestille med Netslægen. Men jeg gaar ud fra, at det vil være en stor Fordel for Fængselslægen, der skal behandle Fangerne, at han dertil kan medbringe det Kjendskab til deres hele Tilstand, som han i sin Egenstaaelse af Netslæge har haft Leilighed til at faae, forinden de Raagjældende komme ind i Fængslet; og fremdeles mener jeg, at det kan være til overordentlig stor Nytte for Udøvelsen af Netslægens Virksomhed, at den Mand, der har denne Virksomhed, har haft Leilighed til som Fængselslæge at blive særlig godt bekendt med en meget stor Del af de Personer, som han senere kommer til at behandle i sin Egenstaaelse af Netslæge; thi nu vide vi jo Alle, at de Personer, der engang have været i Fængslet, afgive et forholdsvis ikke ubetydeligt Kontingent af de Personer, som senere komme under Tiltale. Det er netop dette Betydelighedsforhold mellem de forskellige Funktioner, der gjør, at det forekommer mig at være saa na-